

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XV, číslo 21

4. 11. 2018 / neprodejné

Z OBSAHU	Láska chce být definitivní. Katecheze papeže Františka	04
	Mučedníci komunismu: P. Honoriusz Stanisław Kowalczyk	05
	Paní zářící víc než slunce	06
	Ještě o Istanbulské úmluvě	09

TRADICE OTCŮ

Ze starokřesťanské homilie z 2. století

Bratři, o Ježíši Kristu máme smýšlet tak jako o Bohu, jako o soudci živých i mrtvých, a pod svou spásou si nemáme představovat nic malého. Kdybychom si totiž představovali málo, také bychom doufali jen v malou odměnu. Ale ti, kdo své spásy rozumí takto, hřeší, a hřešíme i my, protože zapomínáme, odkud, kým a kam jsme byli povoláni a co pro nás snášel Ježíš Kristus, když za nás trpěl.

Čím se mu za to odměníme a jaké ovoce přineseme, aby se rovnalo tomu, co nám dal on? Kolik dobrodiní mu vlastně dlužíme? Vždyť on nám dal světlo, jako Otec nás nazval svými dětmi a zachránil nás, když jsme hynuli. Jakou chválu mu tedy připravíme a co mu dáme odplatou za to, co jsme dostali? Vždyť jsme byli duchovně slepí, klaněli jsme se kameni a dřevu, zlatu, stříbru a mědi, dílu lidských rukou; a celý náš život nebyl nic než smrt. Ačkoli jsme byli obklíčeni temnotami a měli zrak plný takové tmy, přece jsme prohlédli a z jeho vůle jsme zahnali mrak, který nás pokrýval.

Smiloval se totiž nad námi a spasil nás, neboť byl hluboce pohnut, když viděl, jak jsme plni bludu a záhuby a že nemáme žádnou naději na záchranu, leda skrze něho. A tak nás povolal z nebytí, neboť chtěl, abychom byli.

V Písmu se praví, že se máme neodbytně obracet k Bohu v modlitbách a neumdlévat. A jinde zase Písmo říká: *Nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšníky.* To se říká proto, že hynoucí bylo třeba zachránit. Neboť veliké a podivuhodné není stavět to, co stojí, ale co padá. Tak i Kristus chtěl zachránit to, co hynulo; když jsme již hynuli, přišel a povolal nás, a zachránil mnohé.

Foto: Wikimedia Commons, Holger Motzkau (CC BY-SA 3.0)

Proč se modlit za zemřelé?

Když se v Církvi počátkem listopadu zvláště intenzivně modlíme za zemřelé, může nás to vést k úvahám, jaký to má smysl. Vždyť naši bratři protestanté se za zemřelé nemodlí. Naopak lidé nepraktikující či v podstatě téměř nevěřící nějak na zemřelé chtějí vzpomenout, přimluvit se za ně, zapálit svíčku, dát květinu a v podstatě se za ně modlit, byť by se toho slova možná lekli.

Jednou jsem jel na přelomu října a listopadu tramvají kolem Olšanských hřbitovů v Praze a tramvaj byla na sobotu kolem poledne překvapivě nacpaná. Když většina vystoupila právě u hřbitovů, připomnělo mi to, že jsou „Dušičky.“ Protože jsem se tehdy připravoval na zkoušku z historie, zamyslel jsem se nad tím poněkud šířeji v dějinných souvislostech. Napadlo mě, že lidé jezdí na hřbitov právě na „Dušičky“ proto, že katolická církev již ve vrcholném stře-

dověku stanovila, že v těchto dnech je možné poměrně jednoduše pomoci našim zemřelým od důsledků jejich slabostí a hříchů a podpořit je na cestě do nebe. Tato pomoc (prominutí následků hříchů nebo časných trestů) se nazývá odpustky.

Kdybychom se zeptali týchž lidí, kteří ve velkém počtu putovali na hroby počátkem listopadu, co vědí o odpustcích, asi bychom se dozvěděli, že je to velké zlo, protože je zlotřilá a po penězích prahnoucí katolická církev ve středověku prodávala.

Jak to tedy je s modlitbou za zemřelé a s těmi odpustky? Má nauka o modlitbě za zemřelé, očištcí a odpustcích oporu v Písmu svatém? Upřímně řečeno moc ne, v tom mají bratři protestanté pravdu. (O modlitbě za zemřelé 2 Mak 12,46, tuto knihu však židé a protestanté nepovažují za regulérní součást Písma.

Dokončení na str. 3

Foto: Církev.cz / Tiskové středisko Svatého stolce

Čínská politika jednoho dítěte vede k obchodu s ženami

Na palčivou situaci mladých žen v Asii poukázal myanmarský kardinál Charles Bo. Za jeden z největších problémů mladých lidí ve své vlasti označil právě ochranu dívek a žen před obchodem s lidmi vyvolaným čínskou politikou jednoho dítěte.

„Naše situace se významně odlišuje od situace mladých lidí v Evropě. V Myanmaru se s pomocí několika řeholních kongregací a církevní struktury zaměřujeme na záchranu mladých žen a dívek před obchodem,“ řekl. Jeho národ bojuje s celou řadou problémů, jako je nedostatek vzdělávacích struktur, chudoba nebo drogy. Jednou ze zcela praktických věcí, na níž se Církev podílí, je však ochrana žen a dívek, ohrožených kvetoucím obchodem, který profituje z výrazného nedostatku žen v čínské populaci.

Politika jednoho dítěte byla v Číně zavedena v roce 1979 jako prostředek populační kontroly. Po dlouhá desetiletí se praktikovaly nucené potraty a sterilizace. Za narození dalšího potomka byly rodiny nuceny platit vysoké pokuty. Spolu s tím se rozvinula eugenika, vycházející vstřícnou kulturní preferencí pro potomky mužského pohlaví. Od roku 2013 je sice povoleno v rodině druhé dítě, za předpokladu, že jeho rodiče byly sami jediným dítětem svých rodičů, avšak striktní kontrola porodnosti a potraty děvčátek pokračují. Z nedostatku mladých žen v Číně pak těží zločinecké organizace přivážející ženy a dívky ze sousedních asijských zemí.

RaVat

Skončila Synoda o mladých lidech

XV. řádné zasedání biskupské synody na téma „Mladí, víra a rozlišování povolání“ dospělo k závěru. V sobotu 27. října odpoledne byl v synodní aule odhlasován text závěrečného dokumentu. Následně byl předán do rukou papeže Františka, který schválil jeho zveřejnění. V neděli 28. října byla synoda po necelých čtyřech týdnech slavnostně ukončena.

Výsledný dokument se v duchovní rovině nechává inspirovat pasáží o cestě do Emauz a ve struktuře odráží trojdílnou skladbu *Instrumentum laboris*. Jak konstatoval kardinál da Rocha, text je „výsledkem týmové práce v pravém slova smyslu“, spolu se synodními otci se na něm podíleli další účastníci synody a „zvláštním způsobem mladí lidé“. Dokument bere v potaz také 364 předložených připomínek, z nichž naprostá většina byla přesná a konstruktivní, dodal generální relátor.

Dokument synody reflektuje situace, v nichž žije dnešní mládež, a poukazuje na její silné stránky i problémy. Klade důraz na empatický dialog, vedený s pokorou, trpělivostí a ochotou naslouchat jako na předpoklad rozhovoru s mladými. Mladí lidé chtějí být „vyslechnuti, uznáni a doprovázeni“ a přejí si, aby jejich hlas zazníval také v církevním a sociálním prostoru. V reakci na fenomény globalizace a sekularizace mladí lidé často znovu hledají Boha a spiritualitu, což by pro Církev mělo být podnětem k novému pohledu na dynamismus víry.

„Svět je dnes bohužel pobouřen případy zneužívání ze strany některých mužů Církeve, spíše než povzbuzen svatostí jejích členů,“ píše se také v dokumentu. Proto je Církev volána ke „změně perspektivy“. Skrze svatost mnoha mladých lidí připravených obětovat život uprostřed pronásledování pro věrnost evangelium může obnovit svůj duchovní zápal a apoštolskou sílu.

RaVat

100 let ČSR si připomenuli i ve Štrasburku

Během plenárního zasedání Evropského parlamentu ve Štrasburku proběhla řada akcí, kterými si čeští i slovenští europoslanci připomněli sté výročí vzniku Československé republiky.

Vzpomínkové akce české a slovenské delegace v Evropské lidové straně ke stému výročí vzniku samostatného Československa začaly v pondělí 22. října 2018 v podvečer, kdy se v kryptě katedrály Notre-Dame ve Štrasburku uskutečnila mše svatá k výročí vzniku republiky. V úterý pak poslanci zahájili v prostorách Evropského parlamentu výstavu k založení Československa. Předseda Evropského parlamentu Antonio Tajani symbolicky převzal od Michaely Šojdrové velehradský kříž, jehož autorem je známý akademický sochař Otmar Oliva.

Kříž je dar Evropskému parlamentu od českých a slovenských poslanců Evropské lidové strany. Antonio Tajani v souvislosti s převzetím kříže uvedl, že tento symbol „představuje naši identitu, dědictví a kořeny“. Jasně se přihlásil k tomu, že Evropa je křesťanská, což neznamená, že nemůže být otevřená. Tajani zdůraznil, že křesťanství je společné pojítko mezi evropskými národy.

Církev.cz

Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

K beatifikaci Pia XII. schází uznání zázraku

„K blahorečení papeže Pia XII. schází zázrak připisovaný jeho přímluvě, neboť dosud neproběhlo kanonické řízení o různých milostech a údajných zázracích, které jsou mu připkládány,“ vysvětlil arcibiskup Marcello Bartolucci. Sekretář vatikánské Kongregace pro svatořečení vystoupil v malé obci Onano, vzdálené asi 150 km severně od Říma, odkud pocházel otec budoucího papeže Pia XII., advokát Římské rotty Filippo Pacelli, a kam malý Eugenio jezdil za prarodiči na prázdniny. Na jednodenním sympoziu, uspořádaném u příležitosti šedesátého výročí úmrtí papeže Pacelliho (9. října 1958), vatikánský arcibiskup přečetl rovněž pozdravný telegram papeže Františka.

„Velká pastýřská postava, upřímný přítel lidstva a věrný služebník evangelia“ – těmito slovy papež definuje svého ctihodného předchůdce. Jeho „zbožným ctitelům“ přeje, aby je „podporoval křesťansky hrdinský příklad papeže Pia XII. a aby se tak stávali nástroji onoho míru, založeného na spravedlnosti, za který nikdy nepřestal prosit“.

Arcibiskup Bartolucci informoval o postupu beatifikační kauzy papeže Pacelliho, počínaje pověstí svatosti, která se začala šířit v letech bezprostředně následujících jeho úmrtí. „Pomlouvačná kampaň kritizující jeho postoje za druhé světové války nijak neovlivnila výpovědi svědků a byla snadno vyvrácena nestrannými historiky,“ uvedl. Navíc, jak dodal, „Svatý stolec anticipoval otevření příslušných archivů a utvořil skupinu odborníků, která měla prozkoumat a katalogizovat dokumenty týkající se Pacelliho a jeho činnosti v daném časovém údobí. Výsledkem je 7998 stran, které spolu s dalšími přímými svědectvími z hitlerovské doby dokládají papežovu obezřetnost a milosrdnou lásku a zároveň poukazují na nedůvěryhodnost protikladně namířených publikací.“ Mezi těmi, kdo nepotřeboval otevření vatikánských archivů, byl zajisté papež Pavel VI., který zahájil beatifikační řízení u dvou svých předchůdců, Pia XII. a Jana XXIII., podotkl sekretář vatikánské kongregace. „K beatifikaci Pia XII. však nepostačuje studium, obdiv, připomínka či chvála; je nutné ho vzývat, protože právě tím napomůžeme jeho beatifikaci,“ uzavřel mons. Bartolucci.

RaVat

Dokončení ze str. 1

O očištném ohni 1 Kor 3,15; 1 Petr 1,7). Bible pak naopak v evangeliích i listech mnohokrát mluví o vzkříšení těla na konci věků (Mk 12, 27; Jan 5,29; Řím 8,11). Nauka Církve formulovaná na několika koncilech pak mluví o smrti jako oddělení duše od těla. Následně o bezprostředním soudu duše a rozhodnutí, zda člověk bude s Bohem (nebe), nebo bohužel Bůh bude respektovat tvrdošíjně odmítání být s ním a člověk bude od Boha odloučen (peklo). Realita života však ukazuje, že mnohdy je to s mnohými z nás tak někde mezi. Neodmítáme Boha úplně, ale nežijeme zase jen s ním a pro něho. Když to ve světle Boha uvidíme, pochopíme, že musíme nějak utrpením toto „utíkáni“ od Boha odčinit (očistec).

Také nám zkušenost ukazuje, že velká část kultur a lidí všech dob se nějak vztahovala k zemřelým, třeba s nimi i nějak navazovala komunikaci, v Bibli Saul v tomto hřeší (1 Sam 28,7), a mnohdy se jim snažila pomoci. (Vzpomeňme na plně zásobené hroby bojovníků, jak je popisují archeologové). Tedy snaha pomoci zemřelým je něco obecně lidského a logického, naopak nelogické a nelidské by bylo pomáhat člověku, dokud žije a pak to v okamžiku jeho skonu ukončit a dále ho ignorovat.

Projevem zralého lidství je snaha pomoci člověku v celé délce jeho života, pozemského i života na věčnosti. Když se tedy jako lidé snažíme rozvíjet to, že jsme stvořeni k obrazu Božímu, nám předestřenému v Kristu, snažme se s Kristem pomáhat člověku během pozemského života i po jeho skončení. Právě modlitba za zemřelé a snaha získat pro ně odpustky je projevem toho, že se snažíme napodobovat a následovat Krista. Ano, právě toto *Imitatio Christi* je programem našeho křesťanského života.

P. Radim Čigánek, farář u sv. Prokopa v Sázavě

SLOVO BISKUPA

V této rozbouřené době, kdy se ozývají rozmanité názory pro i proti, není vždy lehké se v nich orientovat. Jeden se přidá – mnohdy jen v důsledku povrchního poznání – na jednu stranu a druhý – z podobného důvodu, ale v opačném gardu – na opačnou a ten třetí zůstane indiferentní, je mu to jedno. Co s tím?

Problém může být v tom, že jsme si zvykli hodnotit věci jen na základě svých poznatků, svého poznání. To mnohdy považujeme – v důsledku naší současné antropologie – za zásadní a nejdůležitější. To, co já vím, to, co já považuji za důležité, to je i současně pravdou. A nezmýšlíme se nad tím, že to někdy může být i jinak. Často nemám v sobě dost pokory přiznat, že se mohu i mýlit. A že nejednou je tomu tak. Stačí si objektivně prolístovat dějiny myšlení a dějiny událostí. Co s tím, jak se dopátrat objektivní a jisté pravdy?

Tento problém není nový, nevztahuje se jen na dnešní dobu, ale táhne se celými dějinami lidstva. A tu se nám nabízí odpověď už dvě tisíc let. „Já jsem cesta, pravda a život“ (Jan 14,6). To zjistilo už množství lidí a žili podle toho. Nikdo z nich zklamán ani zahanbený nikdy nebyl. Ale vždycky je tady síla, která by nás od něho chtěla oddělit a staví před nás a proti němu svět se svou omezenou krátkodochou logikou.

Držme se principu, který používali mnozí křesťanští myslitelé (Tomáš Akvinský, Jacques Maritain, Jean Guittton...): „Rozlišuji, abych mohl lépe spojit.“ K tomu musíme mít jasná pravidla a zásady; nejen co dělat, ale i proč to dělat. Odhalovat skryté egoistické důvody, které nejsou v souladu s Kristovým učením, a vnášet do světa jeho příkaz vzájemné lásky. Zjistíme s překvapením, že najednou všechno začne nacházet své pravé místo, začnou se řešit mnohé „neřešitelné“ problémy. Najednou shledáme, že už nejsme sami, ale máme stovky bratrů a sester.

Mons. Ladislav Hučko

Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc., apoštolský exarcha řeckokatolické církve

LÁSKA CHCE BÝT DEFINITIVNÍ

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Foto: <https://picryl.com> (CC0 Public Domain)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V cyklu našich katechezí o Desateru dnes přicházíme k šestému přikázání, které se týká citové a pohlavní sféry a zní: „Nezci-zoložíš“. Bezprostředně odkazuje k věrnosti, takže žádný lidský vztah postrádající věrnost a oddanost není autentický. Nelze milovat pouze, dokud to „konvenuje“; láska se vyjevuje teprve za hranicí vlastního prospěchu, v bezvýhradném sebedarování. Jak praví Katechismus: „Láska chce být definitivní. Nemůže být „až do nového rozhodnutí.“ (KKC, 1646).

Věrnost je vlastností svobodného, zralého a zodpovědného lidského vztahu. Také přítel prokazuje autenticitu tím, že zůstává přítelem za jakýchkoli okolností, jinak jím není. Kristus zjevuje autentickou lásku, žije z bezmezného Otcovy lásky, na jejímž základě je věrným přítelem, který nás přijímá, i když chybujeme, a vždy chce naše dobro, i když si je nezasluhujeme.

Člověk potřebuje bezpodmínečnou lásku

Lidská bytost potřebuje být milována bezpodmínečně, a komu se nedostane ta-

Z jeho smrti
a zmrtvýchvstání plyne
naše věrnost, z jeho
nepodmíněné lásky
plyne stálost vztahů. Ze
společenství s ním, s Otcem
a s Duchem Svatým plyne
společenství mezi námi
a umění žít naše vztahy
ve věrnosti.

kovéhoto přijetí, nosí v sobě jakousi neúplnost, často nevědomky. Lidské srdce se snaží zaplnit toto prázdno náhražkami, přijímá kompromisy a průměrnost, které mají pouze matnou příchutí lásky. Nebezpečím je nazývat „láskou“ nezralé a nedospělé vztahy v iluzi, že se světlo života nachází v něčem, co je v nejlepším případě pouze jeho odleskem.

Tak dochází k přecenění například fyzické přitažlivosti, jež je sama o sobě

Božím darem, ale jejímž účelem je připravit cestu autentickému, věrnému a osobnímu vztahu. Jak říkal svatý Jan Pavel II., člověk „je povolán k plné a zralé spontánnosti ve vztazích,“ která „je postupným plodem rozlišování impulzů vlastního srdce“. Je něčím, čeho se dosahuje, poněvadž každý člověk „se musí vytrvale a důsledně učit, co znamená tělo“ (Katecheze z 12. listopadu, Teologie těla, Paulinky, 4. vydání, Praha 2012, str. 227).

Stanout na pevné půdě věrné Boží lásky

Povolání k manželskému životu proto vyžaduje přesné rozpoznání kvality vztahu i období zasnoubení, aby mohlo být ověřeno. Pro udělení svátosti manželství musí ve snoubencích uzrát jistota, že v jejich vztahu je Boží ruka, která je předchází, doprovází a umožňuje jim říci: „S Kristovou milostí slibuji, že ti budu vždycky věrný.“ Nemohou slíbit, že si budou věrni v „radosti i bolesti, zdraví i nemoci“ a mít se rádi a ctít se po celý život pouze na základě dobré vůle či naděje, že „to bude fungovat“. Potřebují stanout na pevné půdě věrné Boží Lásky.

K tomu je zapotřebí důkladné přípravy před přijetím svátosti manželství a řekl bych jakýsi katechumenát, protože ve hře je celý život a s láskou si nelze zahrávat, tři či čtyři přednášky ve farnosti nestačí. A odpovědnost za tuto předstíranou přípravu padá na faráře či biskupa, který to dovolí. Manželství je svátost, na kterou je nutné se připravit opravdovým katechumenátem.

Věrnost jako způsob bytí, styl života

Věrnost je totiž způsob bytí, styl života. Oddanost v jednání, upřímnost v mluvení a věrnost pravdě ve vlastním smýšlení, vlastních skutcích. Život prostoupený věrností se vyjadřuje ve všech dimenzích a vytváří muže a ženy, kteří jsou za každých okolností věrni a důvěryhodní.

K dosažení tak krásného života však naše lidská přirozenost nestačí, je zapotřebí, aby do našich životů vstoupila Boží věrnost, nakazila nás. Toto šesté přikázání nás volá, abychom pohlédli ke Kristu, který nám svojí věrností může odejmout cizoložné srdce a darovat nám srdce věr-

né. V něm a pouze v něm existuje bezvýhradná a neodvolatelná láska, naprosté a neustávající darování a houževnaté přijetí až do dna.

Z jeho smrti a zmrtvýchvstání plyne naše věrnost, z jeho nepodmíněné lásky plyne stálost vztahů. Ze společenství

s ním, s Otcem a s Duchem Svatým plyne společenství mezi námi a umění žít naše vztahy ve věrnosti.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

P. Honoriusz Stanisław Kowalczyk

Na podporu kritiků režimu vystupovali v 80. letech v Polsku také někteří duchovní. Mnozí za to byli Státní bezpečností sledováni a perzekvováni. Takovýmto podporovatelem Solidarity byl i kněz Honoriusz Stanisław Kowalczyk.

V 80. letech prožívalo Polsko konflikt mezi komunistickým režimem a společností, která se stále více domáhala základních práv a svobod, garantovaných rovněž tehdejší socialistickou ústavou. Opozice v čele se Solidaritou přinášela oběti ve formě tisíců postižených aktivistů, odsouzených, uvězněných či internovaných. Na podporu kritiků režimu vystupovali také někteří duchovní, kteří je a jejich rodiny duchovně i hmotně podporovali. Důležitá byla kázání na obranu svobody vyznání i svobody obecně lidské. Mnozí z nich byli za to Státní bezpečností sledováni a perzekvováni. Takovýmto podporovatelem Solidarity byl i otec Honoriusz Stanisław Kowalczyk.

Narodil se 26. července 1935 jako syn Józefy a Antonína Kowalczykových v obci Duczymin, přibližně 100 kilometrů severně od Varšavy. Po vychození základní školy nastoupil v roce 1950 do malého duchovního semináře otců Mariánů, který se nabízel studentům jako možná příprava pro budoucí kněze. Po dvou letech v roce 1952 vstoupil do noviciátu dominikánů v Poznani a následně přijal řeholní jméno Honoriusz. 1. srpna 1953 složil řeholní sliby. Díky externímu absolvování střední školy a složení maturity mohl studovat v letech 1955–1962 v Krakově na Filosoficko-teologickém kolegiu dominikánů. 15. června 1961 byl

P. Honoriusz Stanisław Kowalczyk
Foto: <https://dominikanie.pl>

vysvěcen na kněze. Poté měl vedle práce ve farnosti v Poznani na starosti výchovu a formaci mladších spolubratrů, oblast kněžských povolání a také dále studoval na Katolické univerzitě v Lublinu – specializoval se na mystickou teologii. V roce 1967 zde obhájil magisterskou práci. V letech 1970–1971 pobýval na studiích v Římě a ve Francii, kde se mimo jiné setkal s bratrem Rogerem. Po návratu do Polska zakotvil nejprve jako katecheta v letech 1972–1973 v Tarnobrzegu, později v Krakově, kde se věnoval pastorační práci studentů středních škol.

V polovině 70. let podnikl několik zahraničních cest po západní Evropě, např. do Velké Británie. Následně byl ustanoven v Poznani při klášteře dominikánů duchovním pastýřem vysokoškoláků a podílel se také na tiskovém apoštolátu řádu, mimo jiné na vydávání samizdatového periodika „Przystani“, kde se psalo o papeži Janu Pavlovi II., událostech roku 1956 či pošlapávání svobody v komunistickém Polsku. Rovněž organizoval divadelní představení, např. adaptace tvorby Czesława Miłosze.

Oporou potřebných

Brzy se stal duchovním rádcem a oporou učňů a studentů v Poznani. Přicházeli za ním také dělníci z poznaňských fabrik, rolníci i představitelé Solidarity. Po vyhlášení výjimečného stavu v zemi v prosinci 1981 zorganizoval obratem pomoc pro rodiny perzekvovaných – finanční, materiální i právní. Neváhal jít a sloužil mši pro stávkující studenty, což mnozí další kaplani z obavy před reakcí režimu odmítali. Se svými spolupracovníky sbíral zprávy o obětech režimních represí, snažil se získat povolení k návštěvě vězněných a internovaných, využíval svých kontaktů v zahraničí, zvláště ve Francii, aby jim mohl pomoci. Také sloužil stejně jako otec Jerzy Popiełuszko mše za vlast. Jeho kázání byla hojně navštěvo-

vána věřícími, ale také kontrolována pracovníky SB. Otec Honoriusz se ve svých promluvách nevěnoval přímo politickým tématům, ale inspirován biblickými texty a postavami hovořil jasně a vyváženě. Tvrdě tepal pošlapávání svobody, hloupost, faleš, lež a rovněž uváděl příklady ze současnosti – internování, věznění a zabíjení oponentů režimu. Když zmiňoval případ ztýrání a zabití jednoho aktivisty Solidarity, citoval z jeho pitevního protokolu, pak bouchl pěstí a burcoval věřící: „Bratři, Poláci, tak to není možné dále dělat. Vzpamatujte se.“ Dle pamětníků měl také smysl pro humor. Dobře si byl vědom přítomnosti pracovníků SB na svých kázáních. Jednou pronesl ke konci kázání, že udělá souhrn toho, co už řekl pro ty, kteří jsou v kostele služebně. Jistě proto nepřekvapuje, že jeho aktivity v Poznani byly dlouhodobě a permanentně sledovány, stejně jako výjezdy, včetně pobytů u rodičů v Mławie. Když přijížděl k rodičům na vesnici, většinou

jej automaticky sledovalo další auto, které parkovalo naproti jejich domu. Také jeho telefonní rozhovory byly odposlouchávány a občas měl i výhrůžné telefonáty.

Otče Honorie

V neděli 17. dubna 1983 se vydal po obědě svým autem Fiat 126 na cestu k rodičům, kde si chtěl odpočinout. Na rovné vozovce ve Wydartowě u Mogilna na cestě směrem na Toruň došlo z nejasných důvodů ke kolizi, jeho auto sjelo z cesty a narazilo do stromu. Otec Honoriusz byl těžce zraněn – četné zlomeniny a vnitřní zranění. Přesto byl ještě při vědomí. Prodělal operaci v Mogilně a následně byl převezen do nemocnice v Poznani. Zde 8. května zemřel. Jeho pohřeb 12. května 1983 se stal velkou manifestací tisíců dělníků, rolníků a studentů nejen z Poznaně. Mezi účastníky se objevily transparenty: „Otče Honorie, dokud my žijeme, žijesh i ty.“ Vyšetřování smrti bylo tehdejší policií uzavřeno jako běžná dopravní nehoda.

Ohledně jeho zvláštní nehody a následné smrti se brzy objevily nejrůznější teorie – zaspání v důsledku únavy, nevěnování se řízení, technická chyba vozidla, ale také zásah příslušníků SB, kteří jej měli svým vozidlem vytlačit z cesty. Tato verze by nebyla překvapivá, protože pro SB představoval podobně jako Jerzy Popiełuszko nepřijemného soupeře. Žádná z teorií však nebyla jednoznačně potvrzena ani během vyšetřování po roce 1989, které prováděl Instytut Pamięci Narodowej a Komise ministerstva vnitra. Otec Honoriusz, kaplan Solidarity, zůstává pro Poláky spolu s Jerzym Popiełuszkem jedním ze symbolů odvahy, víry a vlastenectví.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracovník Ústavu pro studium totalitních režimů

PANÍ ZÁŘÍCÍ VÍC NEŽ SLUNCE

Zviditelnění „Milostiplné“ při zjevení ve Fatimě

Letošní rok je rokem plodů fatimského jubilea. Při svém zjevení ve Fatimě (a již předtím v Mexiku a La Salettě) Panna Maria vyzařuje nesmírné světlo, které odkazuje na vyjádření Apokalypsy o „ženě oděné sluncem“. Zdroj tohoto světla je uvnitř Matky Boží: je vyjádřením plnosti Mariiiny nebeské slávy jako plodu plnosti její milosti zde na zemi.

První zjevení ve Fatimě

„Paní zářící víc než slunce“: tak se jmenuje jedna známá kniha o zjevení Panny Marie ve Fatimě.¹ Toto vyjádření vychází ze svědectví sestry Lucie, fatimské vizionářky, o prvním zjevení Panny Marie ve Fatimě, k němuž došlo dne 13. května 1917: jak je známo, následovalo pak až do 13. října 1917 dalších pět zjevení.

Fatimští pasáči Lucie, František a Hyacinta se toho dne – byla to neděle – rozhodli po účasti na ranní mši svaté pást svá stáda ovcí v *Cova da Iria* – Údolí míru nedaleko od Fatimy. Najednou

je vyděsilo něco, co pokládali za blesk. Pohlédli na oblohu, ale ta byla bezmračná a zcela jasná. Přesto si z obavy před bouřkou pomysleli, že bude lepší, když se vrátí domů. Když sestupovali s ovcemi ze svahu, viděli další blesk. Zastavili se proto u velkého dubu a několik kroků před sebou užřeli nad malým, asi metr vysokým doubkem „Paní, oděnou v bílém šatě, zářící víc než slunce; vycházelo z ní jasnější a intenzivnější světlo, než jaké rozlévá křišťálový pohár plný čisté vody prosvěcovaný nejjasnějšími slunečními paprsky.“²

Bůh byl tím světlem

Pak následoval nebeský rozhovor mezi Paní a Lucií. Nakonec Paní rozevřela dlaně, z nichž vyšlo na děti intenzivní světlo. Lucie popisuje, co toto světlo způ-

¹ Jedná se o knihu italského misionáře Giovanniho De Marchi (1914–2003), která byla poprvé vydána v portugalské v roce 1945 a pak se dočkala mnoha dalších vydání a překladů. Srov. zatím poslední originální vydání: *Era uma Senhora mais brilhante que o sol*. 26. ed. Fátima: Consolata Editora, 2016.

² „Vzpomínka čtvrtá“, II, 3. In: *Sestra Lucie hovoří o Fatimě: Vzpomínky sestry Lucie*. 2. vyd. Fátima: Secretariado dos Pastorinhos, 2007, s. 167.

sobilo: „Proniklo nám to do hrudi a do hlubin duše, takže jsme se viděli v Bohu, který byl tím světlem, mnohem jasněji, než bychom se mohli vidět v nejlepším zrcadle. Z vnitřního popudu, který jsme pocítili, jsme padli na kolena a v duchu jsme opakovali: „Nejsvětější Trojice, klaním se ti. Můj Bože, můj Bože, miluji tě v Nejsvětější svátosti.“³ Nejsvětější Panna pak dodala: „Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války.“⁴ Potom se začala pomalu vznášet do výše, až zmizela. „A světlo, které ji obklopovalo, jako by otevíralo cestu do nebeské klenby.“⁵ Tím se také vysvětluje to, co děti vnímaly na počátku: nebyly to ve skutečnosti blesky, ale odraz blížícího se světla, obklopujícího Pannu Marii.

Zjevení Panny Marie v La Salettě a v Mexiku

Není to jediná zkušenost tohoto typu. 19. září 1846 se zjevila Panna Maria pasáčkům Melánii a Maximinovi v La Salettě ve francouzských Alpách. A Melanie vydala o něm také toto svědectví: „Svatá Panna byla obklopena dvěma světly. První světlo, bližší přesvaté Panně, dosahovalo až k nám: zářilo překrásným a třpytivým leskem. Druhé světlo se rozprostíralo poněkud šířeji kolem krásné Paní a my jsme se nalézali v tomto světle: stálo nepohnutě (totiž se třpytivě nemihotalo), ale zářilo mnohem skvěleji než naše ubohé pozemské slunce.“⁶

A můžeme jít ještě mnohem dál, až do 1531, kdy se v Mexiku zjevila Panna Maria Guadalupská Indiánovi sv. Juanu Diegovi. Ten o ní uvádí: „Její šaty se podobaly slunci a vyzařovaly paprsky. A skála a kamení na místě, kde stála, byly proniknuty zářím a paprsky, takže vypadaly, jako by byly ze smaragdů a drahokamů, země zářila barvami duhy.“⁷

„Žena oděná sluncem“

Toto zářivé světlo vycházející z Panny Marie jistě odkazuje na tábořské světlo: na proměnění Pána Ježíše Krista na hoře Tábor, kdy „jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo“ (Mt 17,2). A také odkazuje na vyjádření knihy Zjevení sv. Jana: „Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem,

Anonymi: Žena oděná sluncem (1450). Foto: Wikimedia Commons

Ta, která už ve chvíli svého početí byla „milostiplná“, během celého svého života stále rostla: stále více odrážela jako nejjasnější křišťál Boží světlo, a to až do své smrti a do svého nanebevzetí, kdy byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy.

s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy“ (12,1).

„Milostiplná“ vyzařující světlo zevnitř

Co je vlastně tato záře, která obklopuje Pannu Marii? Co je toto slunce, do něhož je ona oděna? I když kniha Zjevení říká,

že je do tohoto slunce oděna, a třebaže je to světlo, které nejsvětější Pannu obklopuje, jeho zdroj není vnější – není mimo Pannu Marii – a není to pouhý vnější šat. Jeho zdroj je uvnitř Matky Boží: jeho zdrojem je Mariino Neposkrvněné Srdce, z něhož vyzařuje. Je to pouze určité zviditelnění toho, čím je Maria od počátku: zviditelnění „milostiplné“.⁸ Jak víme, archanděl Gabriel nazval takto Marii ve chvíli zvěstování (srov. Lk 1,28), ale to sa-

³ Tamtéž.

⁴ Tamtéž, s. 169.

⁵ Tamtéž.

⁶ Zjevení přesvaté Panny na hoře lasaletské 19. září 1846: Dle sepsání Melanie Kalvatové, pasačky lasaletské. Přel. Josef Florian. 2. vyd. Osvietimany: Josef Florian, 1912, s. 42–43 [text jsme upravili].

⁷ Sv. Juan Diego to uvádí ve své zprávě «Nican Mo-pohua – Zde se vypráví», č. 17–18. In: Pavel K. MRÁČEK: *Guadalupe: Největší poutní místo světa*. Praha: Knižní klub, 2016, s. 68.

⁸ Myšlenku o zdroji Mariina světla v jejím nitru rozvíjí Blas Piñar: *Bendita Tú entre las mujeres*. Sevilla: Abec, 2011, s. 35–36.

motné jméno „milostiplná“ – jméno, které má Maria v Božích očích – odkazuje na minulost, na počátek Mariiny existence: odkazuje na její Neposkvrněné početí, v němž okamžik jejího stvoření splývá vjedno s okamžikem jejího omilostnění. To u žádného jiného člověka neplatí: my všichni ostatní jsme byli nejprve počati, stvořeni, a až posléze, v křtu, očištění od hříchu a omilostnění.

A ta, která už ve chvíli svého početí byla „milostiplná“ – která svou milostí převyšovala všechny anděly a svaté dohromady –⁹ v této přijaté milosti během celého svého života stále rostla: stále více odrážela jako nejjasnější křišťál Boží světlo, a to až do své smrti a do svého nanebevzetí, kdy byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy.

„Milostiplná“ je nutně „slávyplná“ Jestliže platí, že milost zde na zemi je zárodkem věčné slávy – říkáme, že milost je semenem slávy (*gratia est semen gloriae*) –; jestliže platí, že milost zde na zemi je počátečním a postupně klíčícím stavem toho, co je v nebi ve zralosti a plnosti, totiž účasti na Božím životě, pak také platí, že plnosti milosti Panny Marie během jejího pozemského života odpovídá po jejím nanebevzetí plnost věčné nebeské slávy: „milostiplná“ je tak nutně „slávyplná“.

Tím také dospíváme k odpovědi na otázku, kterou jsme si položili výše: ono slunce, do něhož je Matka Boží oděna – ono světlo, které z ní vyzařuje – je projevem plnosti slávy, které se Maria těší v nebi jako plodu plnosti milosti zde na zemi.

„Milostiplná“ je předjímáním nového nebe a nové země

A tato „Paní zářící víc než slunce“, tato „milostiplná“ a „slávyplná“, je jakýmsi předjímáním nového nebe a nové země, o nichž píše kniha Apokalypsy: „potom jsem viděl nová nebesa a novou zemi“ (21,1) – jako je jím ostatně a především vzkříšený a v nebi oslavený Ježíš Kristus. A o Marii mohou v určitém slova smyslu platit i následující slova knihy Zjevení: „A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro

svého ženicha“ (21,2). Tato slova se jistě na prvním místě týkají Církve oslavené na konci časů, ale můžeme je také přeneseně vztáhnout na Matku Boží, zvláště když se díváme na to, jak sestoupila z nebe, aby se zjevila v La Salettě, Lourdech, Fatimě a jinde.

Foto: Wikimedia Commons, Nheyob (CC BY-SA 4.0)

Maria nám ve Fatimě také ukazuje prostředky, jak můžeme uchovat záři Boží milosti ve své duši, jak v ní můžeme růst a jak ji případně po tragédii těžkého hříchu můžeme obnovit.

Maria nás zve do svého světa

Marie je milostiplná, slávyplná, nejen sama pro sebe, ale také pro nás: plnost její milosti je taková, že nemůže nepřetékat, a to na nás. Maria nás zve do své záře a do svého světa. Její Neposkvrněné Srdce touží po tom, abychom zde na zemi uchovali světlo Boží milosti a stále v něm rostli;¹⁰ abychom jednou dosáhli dovršení Boží milosti v nebeské slávě.

Maria nám ve Fatimě také ukazuje prostředky, jak můžeme uchovat záři

Boží milosti ve své duši, jak v ní můžeme růst a jak ji případně po tragédii těžkého hříchu můžeme obnovit: ukazuje nám svátosti, zvláště svátost pokání a Eucharistii; ukazuje nám cestu modlitby, zvláště modlitby posvátného růžence; ukazuje nám cestu oběti, především ve věrném plnění svých každodenních povinností, a zvláště nám ukazuje cestu zasvěcení svému Neposkvrněnému Srdci, kdy ji jako sv. Jan bereme k sobě, bereme do duchovního domova celého svého života (srov. Jan 19,27).

„Sladké Srdce Mariino, buď mojí spásou!“

Jeden svatý kněz – otec Francisco da Cruz († 1948)¹¹ – naučil fatimské vizionáře řadu střelných modliteb. Sv. Hyacinta si z nich zapamatovala především dvě a pak je stále opakovala: „Ó, můj Ježíši, miluji tě! Sladké Srdce Mariino, buď mojí spásou!“¹²

P. Štěpán Maria Filip OP

P. Lect. PhDr. Štěpán Maria Filip OP, Th.D., vyučující na CMTF UP v Olomouci a na Angeli-ku v Římě

⁹ Tak to učí bl. Pius IX. v úvodu své buly *Ineffabilis Deus*, kterou dne 8. prosince 1854 definoval dogma o Neposkvrněném početí Panny Marie: „Jí Bůh prokázal tak nesmírnou lásku jako žádnému jinému ze svých tvorů [...], proto ji také podivuhodně štědrě obdařil – více než všechny andělské duchy a světce – všemi možnými nebeskými dary pocházejícími z pokladnice jeho božství [...].“ In: Ctirad Václav POSPÍŠIL (ed.): *Nanebevzetí Bohorodičky ve světle dokumentů magisteria*. Olomouc: Maticе cyrilometodějská, 2000, s. 21–22. Podobně se vyjadřuje II. Vatikánský koncil: Věřoucná konstituce o Církvi *Lumen gentium*, č. 53: [Panna Maria] „vynikajícím darem milosti daleko předčí všechny jiné tvory nebeské i pozemské.“

¹⁰ Srov. slova modlitby, kterou sv. Otcí Piovi z Pietrelciny svěřila sama Panna Maria: „Dobrotivá Matko, učiň nás svatými, jak to od nás očekává Pán Ježíš a jak za to ustavičně a toužebně prosí tvé svaté srdce.“ In: Vojtěch KODĚT (ed.): *Mariánské modlitby*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2006, s. 260–261.

¹¹ Později vstoupil k jezuitům. Je u něho zahájen proces beatifikace.

¹² V portugalském originále: „Ó meu Jesus eu vos amo! Doce Coração de Maria, sede minha Salvação!“ Srov. «Vzpomínku první», II, 3. In: *Sestra Lucie hovoří o Fatimě*, s. 55–56.

REALITA, VE KTERÉ UŽ ŽIJEME

Istanbulská úmluva vyvolala v křesťanském prostředí neklid a objevila se řada varovných hlasů, na prvním místě ze strany našich biskupů. Největší „rámus“ se ovšem strhl po kázání probošta Piřhy, který proti ratifikaci této úmluvy hovořil na svátek svatého Václava. Nebudu se už šířit o Úmluvě samotné, ale o problému, který je s ní spojen: je správné, aby o takovémto tématu kázal kněz v kostele? Někteří soudí, že ne.

To mi připomnělo srpen 1968. V neděli po příjezdu tanků jsme se my laici shodli na tom, že jsme zklamáni kázáním kněží. Někteří prostě přednesli to, co měli nachystané, jiní mlčeli. Je vždycky na odpovědnosti kněze, aby zvážil, které téma je z mravního hlediska tak důležité, aby převážilo čistě duchovní témata. Probošt Piřha se rozhodl pro téma ohrožení rodiny, a budiž mu za to dík.

Je nemístné mu vyčítat, že předjíhá zdánlivě budoucí nebezpečí, když řada z nich jsou aktuální, nebo nedávna.

Z aktuálních nebezpečí všichni známe postupy norského *Barnevernetu*. V USA už v 70. letech vypukl hon na čarodějnice v souvislosti se zákonem senátora Waltera Mondalea, v jehož rámci byla soustředována nejrůznější hlášení a dokumentace případů špatného zacházení s dětmi. Této myšlenky se ujala řada organizací, spolků apod. Jednou z nich byl např. „*Child Defense Fund*“, tedy fond na obranu dětí, jehož předsedkyní byla ještě před tím, než se její muž stal prezidentem USA, Hillary Clintonová. Jeho podstatnou součástí byla možnost hlášení „špatného zacházení s dětmi“ – a to *anonymním udáním*. Důsledkem bylo nejen odebrání dětí, ale i uvěznění rodičů, často z absurdních obvinění.

I zde vidíme, že samotný text příslušného dokumentu není tak důležitý, jako způsob jeho aplikace. Na příklad aplikací Úmluvy o právech dítěte byla v 70. letech postižena Austrálie, Kanada, Velká Británie a řada dalších. Je tedy nemístné

vyčítat proboštu Piřhovi, jako by si snad nebezpečí pro rodinný život vymýšlel. On se odvolává na realitu, ve které už žijeme.

Ostatně víme, jaká situace pro rodiny byla u nás v 50. letech. Také já jsem své dětství prožila pod Damoklovým mečem hrozby odebrání z rodiny, což hrozilo i řadě jiných rodin politických vězňů. Ty úzkosti se mi pak vracely v normalizačních časech, když jsme sami vychovávali své děti. Když usnuly, šla jsem si často sednout na podlahu jejich pokoje a poslouchala jsem, jak dýchají. Dýchaly potichoučku a já jsem potichoučku děkovala Bohu, že jsme pohromadě.

Proto děkuji proboštu Piřhovi a dalším kněžím, kteří nám pomáhají hájit rodinu.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

JEŠTĚ O ISTANBULSKÉ ÚMLUVĚ

Záměr ratifikovat Istanbulskou úmluvu do poloviny roku 2018 se neuskutečnil. Aby byla ratifikace platná, musí souhlasit Poslanecká sněmovna i Senát. Zatím není Úmluva zařazena na program jednání Parlamentu ČR.

Záměr ratifikovat „Úmluvu Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí“ do poloviny roku 2018 se neuskutečnil. Představitelé sedmi církví (římskokatolické i řeckokatolické, Jednoty bratrské, Církve adventistů sedmého dne, Evangelické církve metodistické, Slezské církve evangelické a. v. a Církve bratrské) se shodli na odmítavém stanovisku, které bylo zasláno parlamentním stranám. Úřad vlády a feministické organizace vydaly příručku, která dehonestuje odpůrce a jejich námitky označuje za myty. V Parlamentu proběh-

la 16. října 2018 doposud největší panelová diskuse na toto téma. Závažným momentem debaty bylo jasně negativní stanovisko České advokátní komory. Aby byla ratifikace platná, musí souhlasit Poslanecká sněmovna i Senát. Zatím není Úmluva zařazena na program jednání Parlamentu ČR.

Lákadla Istanbulské úmluvy

Istanbulská úmluva je dokument Rady Evropy, nikoliv EU, a nic nám nehrozí, nebude-li ratifikována. Bude-li ovšem ratifikována, má větší sílu než naše zá-

kony. Fanoušci si myslí, že přistoupení k úmluvě přinese zdroje zvenčí – ve skutečnosti se striktně požaduje, aby každá země sáhla do vlastní pokladny, a to velmi hluboko, protože natažených rukou je mnoho. Smlouvu vášnivě hájí některé neziskové organizace, kterým se slibuje, že budou monitorovat, shromažďovat podněty a posílat reporty, že, jak požaduje úmluva, se stanou součástí mezinárodní sítě, která na nás bude dohlížet. Vysněnou metou může být členství v GREVIU a jeho delegacích – pak můžete cokoliv dělat a říkat, aniž by vám byl

vystaven účet. Máte doživotní imunitu. Lákadlům Istanbulské úmluvy podléhají i – možná nic netušící – ženské spolky, které přežívají z roku na rok na dotacích a mylně věří, že získají garanci přísunu peněz z rozpočtu našeho státu. Finanční prostředky k zajištění dostatečných kapacit zařízení a platů obětavých lidí ve službách zmírňujících zlo, jakým domácí násilí beze sporu je, budou v rámci implementace Istanbulské úmluvy zbytečně odkláněny na aktivity, které nepomáhají, ale negativně ovlivní život nás všech.

„Já tam nic nevidím“

V řadě měst probíhají na téma Istanbulské úmluvy a jejich dopadů na společnost besedy, zároveň ale i někteří kněží a teologové úmluvu podporují. Po svatém Václavu se debata přiosťřila v reakci na kázání prof. P. Piňhy. Blazeované prohlášení „já tam nic nevidím“ a „nemalujte čerta na zeď“, vycházející z úst některých intelektuálů, ovšem není žádný argument a laciné poučování „nepodléhejte proruské, nacionalistické a extremistické propagandě“, které od nich hbitě převzali vyznavači gender ideologie, není *ad rem*, nýbrž *ad hominem*. Nechce se ani věřit, že by mezi lidmi církve někteří, snad v nedočkavé touze po radikálních změnách, při vši své vzdělanosti velmi nemoudře podávali ruku divným pomocníkům a otevírali dveře ideám chaosu.

Ještě jeden úhel pohledu rezonuje v debatách: Ratifikace je symbolické gesto nesouhlasu s násilím ve světě. Opravdu věříme, že v oblastech světa, kde lidský život a lidská důstojnost mají nulovou hodnotu a kde je brutální násilí a vraždění denním chlebem, nastane jako mávnutím kouzelného proutku obrat poté, co úmluvu ratifikujeme? Musíme sami sebe kulturně a společensky oslabit, soucítíme-li s trpícími a hledáme-li cesty, jak pomáhat? Také „nesluníčkáři“ a „nevítači“ imigrantů a islámu by se neměli nechat svést na falešnou stopu. Ideologie rekonceptualizace rodiny, pohlaví a genderu totiž není v rozporu s mnohoženstvím, ani se sexuální orientací na nedospělé.

I Úřad vlády, který hostí přesvědčené genderisty, v současnosti musí uznat, že naše trestní právo má dostatečné nástroje k potírání násilí a že jsme vázáni

řadou smluv, které garantují rovnost žen a mužů a zakazují diskriminaci žen.

Skrutá nebezpečí

Patřím k tisícům obyčejných lidí, kteří „tam něco vidí“, a to něco velmi nebezpečného. Ti starší z nás vidí návrat hrozných dob, kdy ideologie stála nad vědou, nad svobodu myšlení, svědomí a vyznání, nad právem na soukromý život, nad právem vychovávat děti podle svého nejlepšího svědomí, nad realitou, že jsme si

Nemůžeme dosáhnout konce nelásky v lidských vztazích, ani nápravy věcí lidských a církevních pomocí prostředků nepocházejících z dobrého.

Foto: Wikimedia Commons (CC BY 4.0)

rovni v lidské důstojnosti, ale ne v nadání a schopnostech, dokonce ani v dispozici plodit a rodit děti. Ti mladší mají obyčejný strach o své děti, jejichž výchovu musí ze zákona svěřit alespoň částečně státu, strach, že stát bude víc a víc ukrajovat z jejich rodičovských práv, že bude děti deformovat a – tvrdě řečeno – kazit v mravech, ve zdravém používání rozumu a v tolik potřebné přípravě na pevné manželství a kompetentní rodičovství.

V posledních týdnech se zvolna, trochu nevěřičně, probouzejí muži – mám na mysli ty, kteří se narodili jako muži a jsou srozuměni s tím, že to je stav trvalý. Pochopili, že být obviněn z trestného násilnictví je snadné: v roli partnera (kdykoliv se může rozpomenout současná či bývalá partnerka, nebo třeba sousedka), v roli otce dcery (za ženu je považována i dívka mladší 18 let, a možná od něho kdysi dostala výprask, nebo k ní byl něžný), v roli kolegy v zaměstnání, v roli úředníka, v roli právníka. Firemní psychologové upozorňují, že vlastně každý šéf může být obviněn z genderově podmíněného násilí, pokud vytkne ženě, své podřízené, špatnou práci. Úmluva nabádá také ke kolektivním obviněním... bez komentáře.

Silný hlas České advokátní komory upozorňuje na požadavek, který omezuje zásadu diskrétnosti vůči klientům, stejně je to s mediátory a psychology. Úmluva totiž požaduje, aby se hlásilo také každé důvodně očekávané násilí fyzické, sexuální, psychické či ekonomické. Názor oběti nerozhoduje.

Vítaná diverzita?

Státy mají vynaložit prostředky na kampaně proti kulturním tradicím a zvykům, které by mohly podporovat genderové stereotypy. Podpora netradičního pojetí mužů a žen je požadována ve škole, ve volnočasových aktivitách, ve všech institucích. Na žalobě proti prof. P. Piňhovi se ukazuje, že kontroly nemá být ušetřen ani náboženský život. Ti, kteří hájili habnebnosti v rámci divadelního představení v Brně jako uměleckou licenci, najednou nehodlají připustit, aby kněz v kostele kázal ve stylu starozákonního proctví. Ještě není ratifikováno, avšak zasahování do vnitřních věcí církve v praxi už začíná: Česká ženská lobby označila vyloučení mužského svěcení katolických kněží za antidemokratickou a diskriminační.

Zato je trestné diskriminovat člověka pro genderovou identitu. A tady jsme u zásadní záležitosti – jaká je odpověď na otázku: Kdo je žena a kdo muž, když teorie genderu odděluje biologické pohlaví od toho, jak se kdo cítí? Kolik je pohlaví? Kolik sexuálních orientací? Zastánci úmluvy chtějí, abychom následovali

pokrokovou západní Evropu. Ale tam už nejsou jen dvě pohlaví, ani sexuální orientace pouze hetero nebo homo! Genderových identit jsou desítky. Používají se pojmy vítaná diverzita a genderová demokracie.

Chaos nebezpečně narůstá

Istanbulskou úmluvu musíme vnímat v kontextu dalších trendů: zavedení sexuální výchovy podle Standardu WHO, návrh Ministerstva spravedlnosti, aby se dítě od 12 let, od 15 let i bez souhlasu rodičů, mohlo, pociťuje-li genderový nesoulad, bez dalšího rozhodnout, zda si na matrice změni pohlaví. Trvají snahy redefinovat rodinu na pokrokové společ-

čství nejméně dvou osob, opakují se pokusy upřít člověku, aby alespoň jako dospělý zjistil, kdo jsou jeho biologičtí rodiče, volá se po manželství pro všechny (pro které všechny, nevíme). Jako důkaz narůstajícího chaosu lze uvést dvě protichůdné koncepce: homosexuální páry tvrdí, že při výchově dětí nemohou přenést vzorce homosexuálních vztahů na děti. Gender teorie naopak tvrdí, že člověk se mužem a ženou nerodí, ale stává jen díky výchově. Jako důkaz úmyslného zatajování lze uvést tvrzení Úřadu vlády a České ženské lobby, že gendery a genderové identity jsou jen dvě (mužský a ženský). V anglické důvodové zprávě se však jasně hovoří o podpoře a ochraně,

kteřou musí státy poskytovat všem pohlavním a genderovým variantám (trans, queer atd.)

V současném světě je křesťanství v plném souladu s životní praxí vycházející z přirozeného rozumu a z osvědčených tradic, v plném souladu se seriózním vědeckým poznáním i v souladu s racionálně pragmatickými úvahami o přežití naší civilizace. To je nadějně...

*Nina Nováková
(Mezitimulky redakce)*

*Mgr. Nina Nováková,
předsedkyně spolku Stře-
doevropská inspirace*

FIKTIVNÍ FILOSOFICKÉ ROZHOVORY O NEFIKTIVNÍCH PROBLÉMECH

Co nám naznačuje přirozený mravní zákon?

Přátelé Filozof a Nefilozof debatují o tom, jaká cesta vede k životnímu úspěchu a v čem spočívá opravdové štěstí.

N: V našem minulém rozhovoru jsi beze všeho předpokládal, že člověk má hledat své životní naplnění na „vysoké hoře“. Na to se těžko přistupuje. Opravdu leží cíl lidské existence tak vysoko? Většina lidí se spokojuje s všedními radostmi, které jsou docela snadno dostupné a pro jejichž dosažení není nezbytné podávat nějaké heroické výkony. Jsem přesvědčen, že radost a potěšení je jádrem života a prokutat se k němu nemusí být zase až tak obtížné.

F: Nabídl bych ti trochu jiný pohled. Někteří staří filozofové si položili otázku po poměru mezi radostí, životním naplněním a lidskou dokonalostí. Došli k závěru, že autentické štěstí je důsledkem dokonalosti. Proto doporučovali, aby se člověk na štěstí primárně nesoustředil, neboť přímo ho dosáhnout nelze. Je nutné se za ním vydat „oklikou“, právě přes skutky, které nás jako lidi zdokonalují. Kdo uvedený vztah mezi štěstím a doko-

nalostí převrátí, dospěje obvykle k opaku toho, co zamýšlel. S životní spokojeností se nakonec musí rozloučit.

N: Ještě jsem nepotkal nikoho, kdo by přemýšlel tímto způsobem. Lidé, pokud jim to okolnosti umožní, se přece zaobírají bezprostředně tím, co jim spokojenost přináší. Někaké spekulace o „lidské dokonalosti“ jim jsou zcela cizí. Proč filozofové zavírají oči před touto realitou? Vnášejí do skutečnosti lidského života jakési podivné požadavky na dokonalost a přitom jim uniká, že dokonalost je nedostizná chiméra. Údělem člověka je naopak nedokonalost a v umění žít s ní spočívá pravá životní moudrost.

F: Jistě, umět přijmout limity našich životů je bezesporu součástí opravdové moudrosti. Náročný ideál lidské dokonalosti tím však ze světa nesprovedíš. Všechny skutky, které jsou vykonány ve shodě s přirozeným mravním zákonem, jsou jako stavební kameny, z nichž po-

stupně roste krásný chrám opravdového lidství, zatímco všechny činy, jež tomuto zákonu odporují, v nás nic hezkého a pevného nebudují. To jsou dva velmi rozdílné styly vedení života. Každá stavba, která má za něco stát, musí být zhotovena v souladu s určitými zákony. Když při její realizaci uděláš konstrukční chybu, má to svoje následky. Je-li malá a zanedbatelná, nic strašného se neděje. Je-li však závažná, kvalitu stavby to výrazně sníží a někdy se může dokonce stát, že se po určité době zřítí. „Její pád je veliký,“ jak kdysi poznamenal jeden významný učitel duchovního života.

N: Jen mě utvrzuješ v mém názoru o falešnosti filozofických spekulací a o jejich odtazitosti od konkrétní podoby našich životů. O jakém pádu tady mluvíš? Kdyby tě poslouchalo malé nezkušené dítě, asi by této pohádce naivně uvěřilo. Jak by pak vypadala jeho představa o lidském životě? Vůbec by neodpovídala fatic-

kému stavu lidských záležitostí. Myslelo by si, že kdo jedná určitým způsobem, například kdo lže, krade, podvádí, zabíjí apod., stává se postupně lidskou troskou, která se nakonec pod vahou svých zločinů zhroutí, kdežto lidé tzv. bezúhonní čiší životní energií a kráčí úskalími své existence jako nějací supermani. Když by pak povyrostlo a porovnálo své představy s realitou života, s údivem by zjistilo, že bylo oklamáno. Vždyť by nemohlo nevidět, že poměry jsou zcela opačné. Lidem bez skrupulí se daří mnohem lépe než těm, kteří berou na druhé neustálé ohledy. S přibývajícím věkem by začalo přemýšlet a bylo by schopné nahlédnout příčinu takové situace. Pochopilo by, že v životě není nic zadarmo, že si vše musíme nějak vydobýt. Kdo nemá silné lokty a chce hrát fair play životní hru, je nutně předběhnout těmi, kdo si s nějakými pravidly slušnosti nelámou hlavu. Pak už je na něm, jaké rozhodnutí učiní. Zůstane-li zaklet ve své infantilní mentalitě, bude i nadále věřit v „sílu dobra“ a prožije svou existenci na pokraji společnosti jako oběť lidí, kteří na rozdíl od něj pochopili, jaká cesta vede k životnímu úspěchu a naplnění. Možná se z něj stane filosof jako ty a bude donekonečna rozpřádat sterilní teorie o přirozeném mravním zákonu ohleduplnosti, o spravedlnosti jako respektu domnělých práv druhých, o právním státě apod. Ti chytřejší, kteří se ve společnosti dostanou do nejvyšších pater, ho v tomto snění klidně ponechají a možná ho v něm i podpoří, neboť bude nechtěně spolupracovat na dosahování jejich cílů. Pro držitele politické moci je dobré nechat vytvářet dojem o altruistické povaze člověka, protože to v lidech tlumí jejich dračí apetit po slasti a moci. Takové poddané je snadnější ovládat.

F: Ty v „sílu dobra“ nevěříš? Sázíš na „sílu zla“, jejímž užitím je možné dospět k naplnění lidského života? Nepřijímáš, že by existoval přirozený zákon ohleduplného jednání, jehož dodržování je pro nás závazné?

N: Zdá se mi, že přemýšlíš poněkud chaoticky a podle archaických stereotypů, které už dnes nemůže brát nikdo rozumný vážně. Možná se budeš divit, ale i já jsem rezolutním zastáncem existence přirozeného mravního zákona. Nepatřím

k těm, kdo všechno relativizují. Nečekej proto ode mne, že začnu vykládat o neobjektivitě rozdílu mezi dobrem a zlem. Naopak. Naprosto každý tento rozdíl ve svém životě připouští, i ten, kdo to otevřeně popírá.

F: To mě těší. Abych se alespoň trochu zastal filosofů, dovolím si připomenout ti jednu starou myšlenku, s níž přišel řecký myslitel Aristoteles. Jako svědek působení sofistů měl dostatečnou zkušenost

Všechny skutky, které jsou vykonány ve shodě s přirozeným mravním zákonem, jsou jako stavební kameny, z nichž postupně roste krásný chrám opravdového lidství.

Foto: Wikipedia

s těmi, kdo zcela relativizovali myšlenkovou i praktickou činnost člověka. Proto se s jejich postoji musel vyrovnat. Víš, jak na to šel? Poukážem na zkušenost, k níž se i ty tak rád utíkáš. Představil si kovaného relativistu, který popírá objektivní rozdíl mezi pravdou a omylem, dobrem a zlem. Položil si otázku, jak se takový jedinec zachová, když se před ním při chůzi náhle objeví propast. Říká, že se jí zcela jistě vyhne a bude pokračovat dále ve své cestě. Tím ale dokáže, že považuje za nestejné „spadnout do propasti“ a „nespad-

nout do propasti“, a že první alternativu hodnotí jako zlo, kdežto tu druhou jako dobro. Kdyby tomu tak nebylo, pokračoval by klidně směrem vpřed a před pádem do hlubin by nijak necouvl. Aristotelova myšlenka je taková, že člověk činící rozdíl ve svém praktickém chování ho musí činit i ve svém etickém hodnocení a ve svém myšlení. Neboť kdyby byl skutečně přesvědčen, že dobro a zlo, pravda a omyl jsou libovolně zaměnitelné, žádnému nebezpečí by se nevyhýbal. N: Nad touto argumentací jsem poněkud v rozpacích. Nevidím, jak by mohla osvětlit objektivitu rozdílu mezi pravdou a omylem či dobrem a zlem. Vždyť je snadné namítnout, že onen člověk se vyhnul propasti ne proto, že by pád do ní byl něčím objektivně nedobrym, nýbrž proto, že to odpovídalo jeho čistě subjektivní preferenci.

F: Tak čistě subjektivní asi nebude. Aristoteles je přesvědčen, že by se stejným způsobem zachoval úplně každý mentálně zdravý jedinec. Jaká to vzácná shoda subjektivních preferencí! Údajná relativnost se nám nějak vytratila! Také bych rád rozptýlil tvou obavu z neúplné důkazní síly uvedeného příkladu. Nejde o rigorózní důkaz, nýbrž o neukončitelně opakovatelnou sérii konkrétních příkladů, které kladou dost výrazný otazník nad bezstarostné výroky relativistů popírajících objektivitu rozdílu mezi výše zmíněnými hodnotami.

N: O tom mě přesvědčovat nemusíš. Sdělil jsem ti přece, že se k řadám relativistů nepřipojuji. Jsem zastáncem existence přirozeného mravního zákona jakožto normy, která rozlišení mezi dobrem a zlem dovoluje a umožňuje.

F: Pak mizí předmět našeho sporu. Zastávám úplně stejnou pozici jako ty.

N: Až na jeden malý detail. Ty ve svém dospělém věku stále ještě věříš pohádce o altruistické, nesobecké povaze člověka, zatímco já se řadím k životním realistům, kteří se podobně iluzi neoddávají. Člověk je podle mě přirozeně sobecká bytost, která hledí primárně na svůj vlastní zájem a v druhých spatřuje konkurenci a ohrožení pro svůj život. Tím rozhodně neříkám, že z toho nutně plyne model života podle maximy „člověk člověku vlkem“. Naše sobectví je prosvíceno inteli-

genci, která je nám vlastní. Kdo má všech pět pohromadě, nebude své zájmy prosazovat bezohledně a s otevřeným nepřátelstvím vůči druhým. Bude se snažit získat druhé na svou stranu a zapojit je do svého vlastního životního projektu, který spočívá v dosažení životní spokojenosti. Proto se musí snažit ostatní přesvědčit, že podílet se na jejím dosažení je i v jejich zájmu. To záleží na jeho strategických schopnostech.

F: Už chápu. Oba dva zasáváme existenci přirozeného mravního zákona a objektivního rozdílu mezi dobrem a zlem, lišíme se však ve „znamencích“. Já dávám před nesobecký způsob života znaménko plusové a považuji ho za dobrý jakožto odpovídající požadavkům přirozeného mravního zákona, ty nesobeckost hodnotíš negativně jako chování odklánějící se od téhož zákona, který podle tebe člověka vede k sebestředné formě jednání.

Náš spor se tedy týká obsahu přirozeného mravního zákona. Ukládá nám egoismus, nebo altruismus?

N: Zbytečná otázka. Každý člověk přirozeně tíhne k maximalizaci slasti a minimalizaci strastí a svoji inteligenci, není-li pomatený jako někteří filosofové, používá jako nástroj kalkulu, jehož obsahem jsou právě jmenované položky. Tendence ke slasti a její prožívání jsou nutně sebestředné. Tudíž i základní zákon života předepisuje egoismus. Inteligentní a eticky únosné jednání je takové, které člověku umožňuje proplout životem s co nejbohatším kontem potěšení a s co nejmenšími dluhy bolesti. Stačí jen naslouchat našim přirozeným sklonům. K žádnému jinému způsobu života tě přivádět nemohou. I ten tvůj altruismus má v našem životě samozřejmě své místo, ale jen jako prostředek zvyšování spokojenosti toho, kdo ho právě uplatňuje.

F: Budu ti muset dost tvrdě oponovat a nic slastného to rozhodně nebude. Cesta za pravdou je plná strastí, a proto se jí hédonističtí lidé instinktivně vyhýbají. Doufám, že tě slasti ještě natolik nespoutaly, abys odmítal podstoupit nelibou námahu potřebné diskuze.

N: Neměj strach. Naopak se těším na potěšení, které zakusím při vyvrácení tvé infantilní zásady altruistického jednání. Za to mi stojí jakákoli strast, která tomu bude předcházet.

F: Na souboj se určitě dostavím. Brzy zkrátíme kordy našich argumentů.

Roman Cardal

PhDr. Roman Cardal,
Ph.D., filosof. Přednáší
na vysoké škole CEVRO
Institut a spolupracuje
s Občanským institutem

Dopisy čtenářů

Co papež skutečně řekl o krytí sexuálních skandálů?

V posledním čísle *Monitoru* (19/2018) se nás P. Štěpán Smolen snaží přesvědčit o tom, že papež prosazuje krytí sexuálních skandálů, a to i za cenu umlčování křiku zneužitých. Formulaci tak vážného obvinění zakládá na jediné větě, vytržené z kontextu papežova kázání, v němž se papež na základě evangelia daného dne zamýšlí nad posláním biskupů. Papež kromě jiného biskupům doporučuje, jak by se měli chovat v době, kdy můžeme být pohoršováni odhalováním jejich hříchů. Vaší silou ať je modlitba, pokora a setrvávání v blízkosti Božího lidu, nabádá je. Slova hodná pastýře. Ani jednou v kázání nezazní názor, že je třeba krytí zneužívání. Papež pouze podotýká, že za dnešními zmatky a skandály v církvi lze vidět působení ďábla. „Zdá se, že velký žalobník usiluje o odhalení hříchů, aby byly na očích a pohoršovaly lid.“ To, jak vskrytu bujela nepravost v samém srdci pozemské církve a jak se to bahno nyní nechutně vyvaluje, aby šokovalo, působilo zmatek a odvracelo naše oči od Dobra a Krásy – není v tom něco ďáblského? Pokud toto konstatuji,

neříkám tím přece „je třeba přelepovat ústa maličkých, kteří chtějí křičet“. Byť bych na čachry velkého žalobníka poukázala třeba sedmasedmdesátkrát.

Autor zde směšuje dvě různé věci: vyšetřování zločinu a jeho medializaci. To, že někdo něco odmítá komentovat v médiích a vidí za přetřásáním hříchů na veřejnosti ďábelské působení, přece ještě neznamená, že to chce krytí, že chce bránit řádnému prošetření a odmítá přijmout důsledky.

Chceme-li se dozvědět, co papež soudí o zneužívání a jeho krytí, nemusíme pracně hledat mezi řádky a domýšlet si či podsouvat významy u ne zcela jasných formulací, kde se nabízí různé výklady. Stačí si přečíst papežův list Božímu lidu: „Při pohledu do minulosti není žádné úsilí ve snaze prosit o odpuštění nebo napravit spáchané škody dostatečné. A při pohledu do budoucnosti nebude nikdy málo toho, co lze podniknout pro vytvoření prostředí, ve kterém je možné nejen se těchto situací vyvarovat, ale také znemožnit, aby se takové skutky kryly a přetrvávaly.“ A dále: „Jsem si vědom úsilí a námahy věnovaných v různých částech světa tomu, aby se zajistila a provedla nezbytná opatření, která zabezpečí

a ochrání integritu dětí i dospělých osob v situaci ohrožení, a také tomu, aby se uplatnila ‚nulová tolerance‘ vůči těm, kdo tyto činy páchají nebo kryjí, a dotyční se volali k plné zodpovědnosti.“

Zcela jednoznačně zde papež hovoří o tom, že je třeba znemožnit, aby se takové skutky kryly a přetrvávaly a že vůči těm, kdo se na tom podílejí, je třeba uplatnit nulovou toleranci a volat je k zodpovědnosti. Říká tedy pravý opak toho, než co plyne z chatrné konstrukce P. Smolena. Vyberte si.

V médiích dnešního světa se ustálil nešvar vytrhávání vět z kontextu, překrucování, podsouvání významu, vypichování toho, co mi vyhovuje, a přehlížení toho, co se mi nehodí. A kýženou hodnotou se stal skandál. Nemělo by pro křesťany a jejich média i v této oblasti platit ono „nepřízpůsobujte se tomuto světu“?

Dobře to vyjádřil P. Jaroslav Brož v předchozím článku, kde se ptá, co je třeba křičet: „Jistě ne chyby druhých do éteru, ale zvěst o moci Kristovy nejdražší krve, která jediná umyje každý hřích do běla.“ Škoda, že se tím redakce neřídila a oněm chybám druhých vyhradila rovnou pět stran. Stačila by jedna. Ty zbylé se mohly věnovat souvisejícím a pro čte-

náře důležitějších otázkám: Jak si v těchto zmatcích zachovat pravou víru? A lásku k církvi? Platí ještě ono osvědčené Newmanovo „milovat církev znamená milovat papeže“? Jak se uchránit před pohoršením? – Je přeci tak jednoduché říct si: když i papež lže (psali to v novinách), proč bych se já měl snažit o to, být pravdivý. Jak tváří v tvář hříchům druhých dosáhnout onoho potřebného obrácení, které mě jako Kateřinu Sienskou povede k tomu, začínat s nápravou vždy u sebe? Takové texty bych zde uvítala namísto vrtání se v odhalené nahotě otců. Tak snad někdy příště? :-)

Dagmar Kopecká

Ještě jednou k otevřeným ranám (odpověď paní Kopecké)

Mluvit příliš konkrétně o krytí sexuálního zneužívání jako by se stalo větším zlem než zneužívání samo. Hlavním padouchem příběhu, který se kolem nás odehrává, jako by nebyl kardinál McCarrick, pastýř sytící se ovečkami, ale arcibiskup Viganò, který vystoupil z klerikální řady, namířil prst na kurii a pojmenoval vlky. Namísto vágních prohlášení na téma „zneužívat se nemá“ nabídl konkrétní jména. S voláním po papežově rezignaci zjevně přestřelil, ale lze kvůli této přehnanosti všechna jeho obvinění smést?

Promluvil veřejně a konkrétně s vědomím bouře, která nastane – která již nastala a nejednou bývá líčena jako dílo

odvěkého nepřítele. Vskutku? Pokud se vina jménem zamlčování týkala především představených, bývalo by lepší místo mluvení na veřejnosti spíše šeptat ve skrytosti a sdělovat kuriálním kardinálům, aby s kuriálními kardinály konečně něco udělali?

Ano, paní Dagmar Kopecká, pokání a modlitba jsou předpokladem, a úsilí o lásku ke každému člověku taky, ale o tom tu řeč není. Řeč je o tom, co je větší zlo – zda zločin, anebo jeho veřejné odhalení. Otázka zní, jak si ji sama kladete, zde „není něco dábelického v tom bahnu, které se nyní nechutně vyvaluje“? A víte co? Není. Vyvalování bahna, vyvrhování hnisu není dábelické – tím je přikrývání neošetřených ran.

A že zprávy o zbabělých biskupech a pederastických kardinálech Boží lid pohorší? Nepohorší, pokud budou spojeny s patřičnou katechezí na téma „svatost Církve“, která rozhodně neznamená a nikdy neznamenala instituční nezkaženost. Čím dříve katolík přijde na to, že osoba zastávající svatý úřad nemusí být svatá, tím lépe. Takové zjištění přece nemusí být završeno pádem do hněvu a nenávisť, ale třeba zástupným pokáním za ty, které miluji a kteří selhávají.

Autor mého článku prý směšuje „dvě různé věci: vyšetřování zločinu a jeho medializaci“. Jako by jedno bylo správné a druhé nikoliv. Pokud byste se snad domnívala, že jsem jedno s druhým

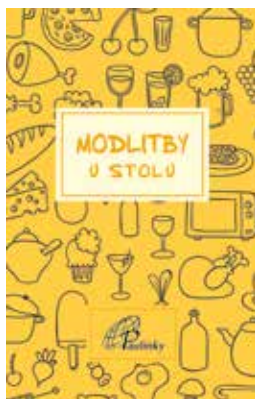
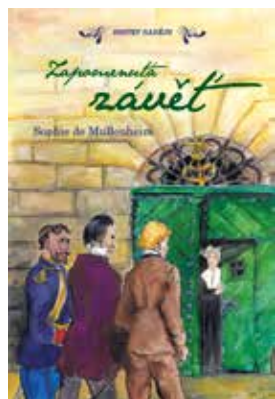
smísl omylem a že jsem nedopatřením oboje označil za věc chvályhodnou, chci vás ujistit, že mísení bylo zcela záměrné. Ano, jsem vděčný za medializaci, protože bez ní by v některých zvláště zasažených oblastech světa k žádnému vyšetřování nikdy nedošlo, a protože právě ona dává obětem naději, že jejich případ nezůstane ležet v té složce tam úplně dole na dně dicézního archivu. Příklady z amerického Bostonu, z Irsku anebo nyní z Chile ukazují, že pověst církevních představitelů byla pokaždé důležitější než náprava zla páchaného na nezletilých. Nejednou teprve sekulární novináři odhalením ran navenek přinutili biskupy jednat. Nebýt lidí jako reportéři z bostonského týmu *Spotlight*, známého i díky stejnojmennému snímku, trval by dál oblíbený klerikální trojboj: slovní mlžení, zametání po koberec, odvracení zraku.

Proto mi přijde nešťastné užívat právě nyní pro satana v takové míře metaforu „žalobníka“. Snadno totiž probouzí pocity viny právě v těch, kdo v sobě našli odvahu vynést na světlo skrytě bující zlo. Medializace není vždy dílem zlého ducha. A podobně: apologetika není vždy dílem Ducha Svatého. „Vrtání se v odhalené nahotě otců,“ které se Vám, paní Kopecká, příčí, je někdy nezbytné – obzvláště je-li skutečným problémem nikoliv zneužívání samo, ale kultura ticha, která je obklopuje.

P. Štěpán Smolen

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Sophie de Mullenheim: Zapomenutá závěť

Osud celého sirotčince je ohrožen zpochybněním Ělisabethiny závěti, díky níž v něm žijí řeholnice a opuštěné děti. Podaří se najít ztracený dokument? Brož., 232 s., 255 Kč

Modlitby u stolu

Výběr z modliteb před jídlem a po jídle, žalm dobrořečení, modlitba Anděl Páně. Brož., 16 s., 35 Kč

Peter Kreeft: Tolkienovo vidění světa (e-kniha)

Křesťanská filozofie Pána prstenů

„Výprava“ do myšlenkového světa tohoto známého autora. Objevte bohaté křesťanské poselství ukryté v literární tvorbě autora. 335 s., 175 Kč, cena tištěné knihy 349 Kč

Jak to vidí Stanislava Kubizňáková

O pravdě a odvaze

Nevěřicně se díváme na destrukci základních morálních hodnot, zatímco představitelé naší politické scény mlčí, popřípadě tuto destrukci bez vědomí veřejnosti tiše připravují v zákonech a školních vzdělávacích programech.

Pravda života je jen jedna, lží je nespočetné množství. Ve společnosti, která rezignovala na hledání pravdy, dobra, ve společnosti, kde se vše relativizuje, kde pravda jako by neexistovala, kde lidé hledají neomezenou svobodu, dochází k velkému zmatení. Lidé, kteří fanaticky bojují proti kouření, současně bojují za povolení marihuany. Lidé, kteří odsuzují trest smrti, schvalují potraty a eutanazii. Ti, kteří schvalují operaci prsou u Angeliny Jolie na základě dědičnosti, současně souhlasí s výrobou dětí z darovaných vajíček a spermií, které svoje biologické rodiče, svoji anamnézu, nikdy znát nebudou. Jednou slyšíme obhajovat registrované partnerství s tím, že lidé za svoji sexuální orientaci nemohou, aby nám stejní lidé za krátký čas začali agresivně hlásat, že pohlaví je otázkou volby, a ne biologicky danou skutečností. Slyšíme, že na lásku mezi mužem a ženou není potřeba „papír“ (myšleno oddací list), abychom od stejných lidí poslouchali, že na manželství mají právo i homosexuálové a lesby. Příkladů je nespočet.

Pokud totiž neexistuje objektivní pravda, má pravdu pouze ten, kdo má moc. V dnešní době ten, kdo ovládá média, státní a obecní rozpočty, rozpočty zdravotních pojišťoven apod. Snaha neomarxistů o likvidaci křesťanských kořenů, tzv. kulturní revoluce, naplánovaná po 1. světové válce, vrcholí. Základem této revoluce je rozbití rodiny, jak popsali přední marxisté (A. Gramsci, G. Lukács). Cílem je uchopit moc. Metody jsou různé (př. genderismus, nelegální migrace), vždy se však musí zlo prezentovat jako dobro, jinak by se od něj každý odvrátil. Potrat jako právo ženy na volbu – NE likvidace nevinného života, eutanazie jako touha zbavit člověka utrpení – NE zabítí maminky nebo tatínka, rozvod jako právo na lásku – NE rozbití

rodiny, velmi často malým dětem. Tak se dnes diskutuje o zabíjení těch nejmenších jako o „potratu porodem“, abychom mohli jejich zabíjení zdůvodnit i po porodu, nebo o pedofilii jako o „mezigeneračním sexu“.

Nevěřicně se díváme na destrukci základních morálních hodnot, zatímco představitelé naší politické scény mlčí, popřípadě tuto destrukci bez vědomí široké veřejnosti tiše připravují v zákonech, ve školních vzdělávacích programech apod. Proto většinová společnost o těchto věcech neví, popřípadě jim nevěří.

Přesto se i u nás najdou odvážní jedinci, kteří politické korektnosti navzdory nemlčí. Pan profesor Petr Piřha poukázal ve svém kázání na mši ve svátek svatého Václava v pražské katedrále na nebezpečí ratifikace Istanbulské smlouvy parlamentem (vláda premiéra Sobotky a Andreje Babiše už ji v tichosti schválila). Správně upozornil nejen na marxistické, ale i na národně socialistické kořeny „nové morálky“. Agresivní útoky na člověka odvážného, inteligentního, úctyhodného a charakterního, jakých nemá žádný národ mnoho, na sebe nenechaly dlouho čekat. Jakási Česká ženská lobby, jistě financovaná i z mých daní, drze se pasující do pozice obhájkyně žen, dokonce na profesora Piřhu podala trestní

oznámení. Nakonec pan profesor Piřha tyto útoky na svou osobu předpověděl již ve svém slavném kázání „Našimi nepřáteli jsme my sami“, cituji: „Ozvou se proti mně hlasy: Na co si hraješ? Nečárej čerty na zeď!..., až zazní protest: Ten blázen nakonec způsobí válku – umlčte ho!“

Pravdu však žádné trestní oznámení neumlčí. Těmto „ženám“ bych ráda vzkázala, že nechci společné veřejné toalety s muži. Nechci si při výběru pohlaví v dotaznících vybírat ze čtyř, deseti nebo dvaceti možností, jak zrovna nějakou nátlakovou lobby v EU napadne. Nechci, aby se malé děti od dvou let ve školkách učili masturbovat. Nechci, aby se děti učily, že pohlaví je otázkou volby, že když chce být čtyřletý chlapeček holčičkou, je povinností rodičů kupovat mu dívčí šatičky. Nechci zažívat, jak jsou děti brány kojícím matkám jenom proto, že jsou katolíci, nechci zažít vyhazování z práce proto, že někdo nosí na krku křížek. Nechci vidět, jak se tyto a mnohé další zvrácenosti stávají v Česku normou. Chci vedle sebe vidět hrdé, sebevědomé, galantní, jedním slovem rytířské muže, kteří se nebojí dát mi přednost ve dveřích, odnést těžký nákup, pustit sednout v tramvaji, ale také mě, své rodiny, ženy a děti, v případě potřeby chránit.

*Ing. Stanislava Kubizňáková,
ekonomka, bývalá členka KDS*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Internetové sociální sítě zaplavila velmi vtipná reakce na slova francouzského prezidenta Emmanuela Macrona. Ten se nechal slyšet, že by „moc rád viděl perfektně vzdělanou ženu s tituly, která má zároveň sedm, osm nebo devět dětí.“ Maminky jeho žádost neoslyšely a záhy mu odeslaly fotografie sebe a svých početných rodin, mnohé v taláru poté, co dokončily např. PhD. na Harvardské univerzitě. Ten chlapík potřebuje setkání s realitou víc, než si možná uvědomuje!

Sledovali jsme římskou Synodu o mládeži a mnohé příspěvky přinesly naději a radost. Například vyjádření biskupa Andrewa Nkea Fuanya z Kamerunu: „Zřeknutí se pravdy není správnou cestou. Jakmile mluvíme nejednoznačným jazykem, mladé lidi mateme a můžeme je ztratit. Potřebují slyšet pravdu.“ Svě spolubratry biskupy vyzval, aby se při výkonu svého pastýřského úřadu nikdy od pravdy neoddělili. Ve svém příspěvku zdůraznil, že on ani další afričtí biskupové, kteří jsou na Synodě přítomni, neodhlasují v závěrečném synodálním dokumentu ani jediný odstavec, který bude obsahovat cokoli založeného na podstatě zkratky homosexuální lobby LGBT. Kamerunský biskup také hovořil o významu tradice jako o protijedu nejednoznačnosti, vyzval Církev, aby odsoudila ideologickou kolonizaci, a varoval, že po-

kud bude Církev v Evropě nadále „spát“, přemůže ji islám.

Když jsme si letošního 16. října připomněli 40. výročí zvolení Karola Wojtyły papežem, mnozí jsme na mladé mysleli též. Už jen proto, že část naší dnes dospělé rodičovské populace v Česku byla jeho osobností v mládí silně ovlivněna. Jednou

Koláž: mimi

řekl: „Nikoli porozumění mezi lidmi, ale pravda je základem práva.“ Zní to tvrdě, ale myslím, že svatého Jana Pavla II. nemůžeme podezírat z nedostatku empatie a laskavosti k lidem. Zvláště mladí lidé touží po tom, aby odhalili skutečný smysl své existence, pravdu o životě a pravdu o lásce. A těm svatý Jan Pavel II. říká: „Svoboda nabývá své plné hodnoty teprve přijetím pravdy. Ve světě bez pravdy ztrácí svoboda svůj základ a člověk je vystaven síle vášní a otevřených nebo

skrytých podmíněností.“ A proto chápeme i slova, která na Synodě o mládeži zazněla z úst kardinála Roberta Saraha: „Církev a její pastýři musí odvážně předkládat křesťanské ideály podle morálního učení Církve. Tu nemají ředit a skrývat pravdu proto, aby přitáhli mládež a její pozornost. Taková cesta nefunguje.“ **Mladí ztratí důvěru, protože časem zjistí, že ve slevách se nenabízí to nejvyšší zboží.** „Podceňovat idealismus mladých je hrubá chyba,“ říká Sarah, „jde přímo o nedostatek úcty; znemožňuje se proces růstu a dozrávání na cestě ke svatosti.“ Svůj příspěvek adresoval k diskusi o problémech mladých s morální naukou Církve v oblasti sexuality.

Když jsme u té mládeže: Pravnuk posledního rakouského císaře, blahoslaveného Karla, se vzdal slibné kariéry a stal se knězem v řeholní kongregaci Eucharistickeho bratrstva – *Fraternité Eucharistein*. Pater Johannes Habsburk (nar. 1981) tam vstoupil v roce 2006 a kněžské svěcení přijal letos ve Svatém Mořici. Johannes je jedním z osmi dětí Rudolfa Maria Habsbursko-Lotrinského a Marie Héléne de Villenfagne de Vogelsanck. Na otázku redaktora, který se jej ptal na důvody jeho rozhodnutí, P. Johannes Habsburk **odpověděl: „Ptáte se na důvody. Mám jenom jeden: Ježíše.“**

-zd-

4. 11. Ne	31. neděle v mezidobí Dt 6,2–6, Žl 18, Žid 7,23–28, Mk 12,28b–34
5. 11. Po	sv. Zachariáš a Alžběta, rodiče sv. Jana Křtitele Flp 2,1–4, Žl 131, Lk 14,12–14
6. 11. Út	sv. Leonard (Linhart) Flp 2,5–11, Žl 22, Lk 14,15–24
7. 11. St	sv. Wilibrord, biskup Flp 2,12–18, Žl 27, Lk 14,25–33
8. 11. Čt	sv. Gottfried (Bohumír), biskup Flp 3,3–8a, Žl 105, Lk 15,1–10
9. 11. Pá	Svátek Posvěcení lateránské baziliky Ez 47,1–2,8–9,12 (1 Kor 3,9c–11,16–17), Žl 46, Jan 2,13–22
10. 11. So	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve Flp 4,10–19, Žl 112, Lk 16,9–15

11. 11. Ne	32. neděle v mezidobí 1 Král 17,10–16, Žl 146, Žid 9,24–28, Mk 12,38–44
12. 11. Po	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka Tit 1,1–9, Žl 24, Lk 17,1–6
13. 11. Út	Památka sv. Anežky České, panny Tit 2,1–8,11–14, Žl 37, Lk 17,7–10
14. 11. St	sv. Mikuláš Tavelič, kněz a mučedník Tit 3,1–7, Žl 23, Lk 17,11–19
15. 11. Čt	sv. Albert Veliký, biskup a učitel církve Flm 7–20, Žl 146, Lk 17,20–25
16. 11. Pá	sv. Markéta Skotská; sv. Gertruda, panna 2 Jan 4–9, Žl 119, Lk 17,26–37
17. 11. So	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice 3 Jan 5–8, Žl 112, Lk 18,1–8